

ment angaaende Forhøjelsen af Varepriserne gennem de forløbne Aar; den sidste Beregning; der er foretaget, gaar ud paa, at for de almindelige Varer, som er nødvendige i enhver Husholdning, er der en Stigning paa ca. 82 pCt. Nu er det meget interessant at faa disse Oplysninger; men man maa paa den anden Side heller ikke bygge alt for meget paa dem; ellers maa vi i Fremtiden forlange, at de bliver mere detaillerede og mere nøjagtige, end man har Indtryk af, at de Beregninger er, hvorom vi har faaet Meddelelse fra Statistisk Departement den 16. August 1918; i disse findes der efter min Mening alt for mange Skøn. Man skønner, at saadan og saadan er det, man skønner Ditten og Datten; men naar saadanne Udtalelser skal lægges til Grund for en betydelig Lønningslov, og naar det er noget, som Lønningskommissionen ogsaa har sin Opmærksomhed henvendt paa, kan man fra Rigsdagens Side forlange mere detaillerede Beregninger af, hvad Forbruget er i Arbejderhjem, idet man regner med det Udgangspunkt, at Familien er paa 5 Personer. Jeg vil meget henstille til den højtærede Finansminister, at man saa hurtigt som muligt fremskaffer saadanne Oplysninger og sender dem til Rigsdagen, for at vi kan gøre os bekendt med, hvorledes Forholdene i Virkeligheden er.

Naar man beskæftiger sig med saadanne Spørgsmaal som disse, er der en Ting, man mere og mere faar et brændende Ønske om at se opfyldt, og det er, at det maa lykkes Lønningskommissionen at finde den meget omtalte Værdimaaler. Jeg tror, at det til syvende og sidst er det største Spørgsmaal, som den siddende Lønningskommission har at beskæftige sig med, og jeg tror, at det ogsaa for Tjenestemændenes egen Skyld og for Rigsdagens Skyld vil have den største Betydning, om vi næste Gang, vi faar Lønningslove til Behandling, kan faa den mest rationelle Løsning, netop indeholdende en Bestemmelse med Hensyn til Lønningens Forhold til Prisen paa de forskellige Varer, saaledes at Lønningerne noget kommer til at variere, eftersom Varepriserne er i de forskellige Aar. Det er naturligvis et uhyre vanskeligt Spørgsmaal at løse, men det er af største Betydning; at faa det løst, for at der ikke skal være Spor af Mistænksomhed i Befolkningen — den er der i dette Øjeblik; tidt og mange Gange søger man fra Partiernes Side at fiske Stemmer, naar der er Tale om Lønningslove. Man maa med nogen Forundring se paa den Maade, hvorpaa der i mangfoldige Tilfælde optrædes baade her og der, hvordan man

næsten gennem direkte Trusler ligefrem truier Rigsdagen med, at for saa vidt den ikke gør dette eller hint, skal man nok vise, hvorledes den har at forholde sig. Det taltaler ikke mig, og jeg mener, at i mange Tilfælde burde man fra Rigsdagens Side søge at faa en Ordning, saaledes at dette kunde umuliggøres i Fremtiden. Hvorledes vilde det hele ende, hvis denne Fremgangsmaade blev den almindelige i alle Erhverv? Saa vilde vi jo komme ind i et Anarki, der vilde blive frygteligt for hele Samfundet. I det hele taget forekommer det mig, at det, der for Tiden er i allerhøjeste Grad nødvendigt, er, at vi har en saa fast og bestemt Ledelse som overhovedet muligt. Jeg synes, at det i denne Henseende skorter noget, naar man ser hen til Ministeriets Dispositioner i flere Tilfælde. Vi er jo inde i en Periode, hvor vi mere og mere ser Opløsning og Demoralisation, det er noget, man ikke kan være blind for, og det er i allerhøjeste Grad alvorligt for Samfundet. Den gamle og gode Grundsætning, som vi ogsaa i det nævrende Samfund i høj Grad har Brug for, at en Mand er en Mand og et Ord et Ord, synes jeg er af den Slags Ting, man ikke har meget tilovers for mere; men saa meget er sikkert, at det er lige saa nødvendigt nu som nogen Side før indenfor alle Samfundsklasser at indskærpe denne Grundsætning, at den i Nutiden og Fremtiden kan komme mere og mere til Ære og Værdighed. Jeg skal ikke undlade at nævne et Forhold, som vi i den sidste Tid har været Vidne til. Fra selve Ministerchefens Side har der været gjort Forsøg paa at gribe ind for at mægle mellem to stridende Parter, men det har vist sig, at han har været ganske og aldeles magtesløs. Det forekommer mig, at Statsministeren skulde være en lille Smule forsigtig med at gribe ind, naar han ikke er sikker paa, at Striden kan bilægges. Dette er kun et af flere Eksempler paa, hvor vanskelige Tider vi befinder os i, og vanskeligere vil det maaske blive i Tiden, der kommer.

Jeg vil gerne til Slutning pointere, at det, der har været Meningen med mine Udtalelser her i Dag, er at gøre opmærksom paa, at man sikkert vil kunne skaffe til Veje en retfærdigere og mere rationel Løsning gennem eet Lovforslag end gennem de to, der er fremsatte af Ministeren, og at man ogsaa kunde spare Staten for en Del Udgifter. Jeg synes, at vi — jeg har i alt Fald Følelsen deraf — sidder i et Tog, der med susende Fart for Statsfinansernes Vedkommende gaar i Retning af en Kata-